

Codrul meu

Nițu Cristina

Mă lepăd de naiva-mi pustietate
Ce mă hrănea din iluzii deșarte
Și mă adâncesc în codrul meu firesc
Unde doar eu izbutesc să pășesc.

Căci eu, singură-stejari și fagi și brazi am răsădit,
Nici când furtuna nu mi-a putut stinge focul nestăvilit
Și ca răspuns la o rugăciune ce am zidit,
Păsările cerului la mine au venit.

Sub coama învolburată a cascadei splendoare,
Picuri de cristal îmi tot aleargă nebuni
De pe pielea-mi încinsă de asprul soare,
Tămăduindu-mi sufletul de vechi tăciuni.

Vântul zburdă pe ale mele creste, cu dor,
Poartă pe a sale valuri, dulci șoapte de amor.
În luminișul ascuns se strecoară un fior necunoscut,
Boboci de argint îmi înfloresc, pe rând, într-un dans tăcut.